

De Nieuwe Rijken

ROMAN

door **A. HANS**

Flip en zijn makker konden weer vrij spreken.

— O, nu twijfel ik niet meer, zei Bruwaan. Ik heb den Brit hooren spreken. 't Is Krummel. Maar hij zal hier wel onder een anderen naam optreden. Weet ge wat we moesten kunnen doen? Komt die Engelschman ook wel over dag aan de grens. Dan zou ik in stilte een portretje van hem willen laten maken.

— Wacht eens... Ik ken hier iemand van den bespiedingsdienst... onzen dienst. Die heeft een heele verzameling portretten zelfs van over de grens. Wie weet bezit hij er geen waar uw man op staat.

— O, kon dat waar zijn!

— We zullen morgen eens naar hem toegaan.

— Ja. Dat zou een onloochenbaar bewijs zijn. Want dit afluisteren is allemaal goed en wel, maar wat kan het bewijzen? En de schavuit zal zijn maatregelen wel genomen hebben om zich zooveel mogelijk te dek'

— Ja die kerels kennen allerlei listelagen. Kom, we kunnen hier nu niets meer doen.

— O, de tocht was goed! En logeert die verrader in dit dorp.

— Nu hier, dan daar! Soms verdwijnt hij voor een paar weken.

— Luister, ik ga mij vermommen. Hij moet mij niet meer herkennen.

— Dat was een goed gedacht.

— Anders krijgt hij lucht in de zaak.

De mannen gingen naar huis.

Den volgenden morgen, toen Flip even naar het dūin liep zag hij den Engelschen smokkelaar.

— Al zoo vroeg uit de veeën, dacht de visscher. En hij komt naar mij toe. Zou hij waarlijk iets ruiken?

— Goeden morgen, groette de Brit.

— Goeden morgen...

— Zeg eens, gisteren zag ik u met een vreemdeling.

— O, met Frans! Dat is geen vreemdeling.

— Ik meende dat het een kennis van mij was.

— Dan hadt ge wel even kunnen informeren. Wij zijn niet mensschuw. 't Was Frans Deplaat een visscher als ik... en gevluht als ik.

— Van over de grens?

— Ja. Ook een die genoeg heeft van die schurken ginder. Hij is gisteravond verder opgetrokken. Als ge lust hebt moogt ge zulks aan de Duitschers overbrengen. Hij is toch buiten hun schot.

— Ik ben geen spion. Ik meende een bekende te zien, maar dan heb ik mij vergist.

— 't Is mogelijk. Ik weet natuurlijk niet

Vaterdam kent.

De Engelschman groette en keerde naar 't dorp terug.

Flip keerde naar zijn gast terug en vertelde van de ontmoeting.

— Ik heb hem met een kluitje in 't riet gestuurd, zei hij.

— Toch moet ik uit zijn oog blijven...

— U wat vermommen... Maar ik heb hoop op dat portret.

En inderdaad, 's avonds kreeg Bruwaan een foto, waarop hij Willy Krummel bij twee Deutsche officieren zag.

— Dat is een bewijs, zei hij tevreden.

Goed Nieuws.

Joris Deroem had nooit zoo ongeduldig op de komst van Anna gewacht.

Eindelijk kwam het meisje in het kantoor. Ze zag zeer bleek.

— Weer al getreurd? vroeg de klerk.

— Natuurlijk. Of meent ge dat ik nog hoop kan hebben. Andere loodsden zijn terug... Ik weet dat Jules op de Lusitania was. Hij is omgekomen.

— 't Is niet waar!

— Ge zegt dat om mij te bemoedigen.

— En als ik eens meer wist...

Een gloed sloeg haar in 't wezen.

— O Joris, weet gij iets? O, zeg het... Slecht of goed, maar verlos me uit die vreeselijke onzekerheid.

— Wel, ik weet dat Jules gered werd...

— O God... Meent gij het! Toe martel me niet langer...

— Als ge geen spektakel begint, want de oude moet er niets van hooren.

— Spreek toch! Kijk, ik ben kalm.

— Jules Bruwaan leeft...

— Is het waar!

Ze beefde van ontroering.

— Ja... Ik heb bericht uit Holland...

— Van hem?

— Ja., Nu geen zenuwen, hé... Jules is bij de Lusitania gered, maar dan weer door Duitschers gepakt.

— Is hij dan in Duitschland? vroeg het meisje met een snik in haar stem.

— Geweest, maar hij is gevlucht en nu is hij in Holland...

O, kan 't waar zijn! Spreekt gij in ernst, Joris...

Ze zag hem smeekend aan...

— Natuurlijk! Houdt ge me dan voor een lagen schurk, om met uw verdriet te spotten, Anna?

— Neen, neen... maar 't zou zoo'n groot geluk zijn

— Dat is het ook!

— Hoe weet ge het!

— Bruwaan heeft mij dezen brief kunnen bezorgen...

— O, laat zien! Ja, 't is zijn schrift. O, ja, hij leeft...

Tranen belloersten haar oogen. Ze veegde ze af zich tot kalmte dwingend om te lezen...

Waarde Joris,

Ik richt me tot u... Jules Bruwaan, dien ge dood acht, maar die leeft en gezond is. Van de Lusitania werd ik gered, dan door een Duitscher opgepakt, naar zijn hensch land gestuurd, maar ontvlucht. Dat alles vertel ik u later. Maak het voorzichtig bekend aan mijn geliefde Anna! Toon haar dan dit schrift. O, Anna, altijd zijn mijn gedachten bij u. Ik moet nog een korten tijd hier blijven in 't belang van mijn land, hoemijn harte ook naar u jaagt. Nog even geduld. 't Is mijn plicht. Ge zult alles hooren en mij dan goedkeuren. Maar let vooral op 't volgende: Krummel mag niet weten dat ik leef. Laat hem niets merken. Ik reken op u beiden. 't Zijn belangrijke zaken. Liefste Anna, tot weldra.

Uw geliefde,
JULES BRUWAAN.

— En wat zegt ge nu? vroeg Deroem.

— O, God, ik dank u, ik dank u! Jules leeft... Eindelijk nieuws en zulk heerlijk nieuws! Hoe hebt ge dien brief gekregen?

— Heel geheimzinnig... Een zeeman bracht hem.

— Wat zou Jules ginder doen?

— Daar moet ik ook naar raden. Maar 't zal iets flinks zijn.

— En oom mag niets weten?

— Hij heeft er zijn reden voor! Kom, vraag nu maar niets meer en wees blij. Maar mondje toe....

Ja, dat was goed nieuws... en voor Anna kreeg 't leven weer alle licht.

's Avonds riep haar oom het meisje bij zich.

— We moeten eens praten, zei hij. Die Bruwaan is dood...

— Ik heb nog hoop, oom...

— Dat is zondig. We mogen ons niet tegen de raadsbesluiten van God verzetten. Hier is voor u een duidelijke vingerwijzing dat uw geheim verbond met dien loods niet in orde was...

— O, hoe kunt gij zoo iets zeggen!

— Ge schijnt nog altijd oproerig.

— Zoo kan ik mij God niet voorstellen, gelijk gij Hem teekent.

— O, gij weet het beter dan ik, die gansch mijn leven trouw naar den godsdienst leefde. Zie die boeken daar... dat is over de godgeleerdheid. Daarin zoek ik mijn troost, als de wereld me te zwaar drukt. Helaas, het tegenwoordig geslacht heeft gansch andere bekommernissen... Maar ter zake. Ik begriip, dat gij liefde begeert...

— Geen andere, oom...

— Een doode mogen wij niet blijven vereeren...

— Ik vergeet Bruwaan nooit.

— Altijd heb ik mij tegen dat verbond verzet... een verbond van de straat... als bij de visschersdeernen. Foei, ge moest u schamen in plaats van dat zoo brutaal te bekennen.

— Onze liefde is rein, oom...

— Wat weet gij daarvan. Ge werdt meegelokt naar duin en strand door een loods!

— O, hoe beleedigend.

— Stinkende wonden moet ge durven aanwijzen. Ik heb altijd voor u gezorgd, al ondervind ik er veel ondank voor... Maar zod is nu eenmaal de wereld.

— Ik heb u altijd eerbied betoond.

— Als dat eerbied is... Maar ik weet, dat ik niet anders moest verwachten. Maar het is mij een gebod wel te doen... en een behoefte. Ik zal ook verder uw weg leiden. Ik weet een man voor u...

— Neen oom, spreek daarvan niet. Aan Bruwaan heb ik mijn trouw beloofd en die belofte schend ik niet.

— Gij hadt daartoe geen recht...

— Ik was eerlijk...

— En bovendien is die loods dood.

— Daarvan is geen zeker bericht... De tijden zijn onzeker...

— Ik zie, dat gij koppig wilt blijven tot het uiterste. Luister... Gij zult met Willy trouwen...

— Uw zoon! O, dat nooit, oom... neen nooit!

— Het is mijn wensch... en mijn wil!

— Ik heb het recht hier te beslissen. Ik voel niets voor Willy, en hij niets voor mij.

— Jawel... hij heeft u lief.

— Neen, oom... Hij haat me...

— Ge beschuldigt me dus, dat ik u om andere belangen wil uithuwen. Gij gaat ver!

— Er moeten andere belangen zijn.

— Ik ben altijd goed voor u geweest en er is bij mij maar een belang, uw geluk. Wen u nu aan de gedachte dat Willy uw man wordt!

— Nooit oom!

— Anna, ik zal me niet kwaad maken, maar streng op u letten. Ge moogt niet alleen meer op straat, tot ge toestemt in het huwelijk met Willy.

De oude heer verliet de kamer.

— O, Jules, kom spoedig! wenschte Anna. Maar ik zal worstelen. Ik weet, dat ge leeft, God zij dank.

Den volgenden dag vertelde Anna alles aan Joris.

— Zoo, zoo, heeft de oude schavuit nu dat plan? vroeg de klerk. Maar ik zal het hem eens flink doen voelen, dat hij daarop niet rekenen moet.

— Stel u voor mij toch niet in gevaar, sprak het meisje. Als hij u wegstuurt!

— Dat durft hij niet.

— Waarom niet?

— Dat is mijn geheim. 't Komt misschien wel eens uit.

— Er is zooveel geheimzinnings hier!

— Ja... Maar eens komen de geheimen aan 't licht. Heb maar geduld. Ge weet nu heerlijk nieuws. En ge hebt een goede vriend

— O, ik dank u!

— Dat is niet noodig. Laat den ouden vos maar begaan!

— Maar waarom zou hij dat huwelijk willen?

('t Vervolgt.)

DRINKT "FORTE BRUNE"
FEYS-CALLEWAERT, ROUSBRUGGE